

De badkarren stonden toen over heel het „grote strand” verspreid. Op de foto een zicht toen de Koninklijke Galerijen nog niet gebouwd waren. In het midden het Koninklijk Chalet. (Circa 1902)

Het badseizoen begint

Ten tijde van de badkarren

Het badseizoen begon vroeger met de honderden badkarren die men tegen Pinksteren naar het strand trok. Het was allemaal in de vorige eeuw begonnen. Baders en baadsters meestal van de „be-goede klas” hadden een badhokje nodig om zich te verkleeden en om hun waardevolle stukken veilig te stellen. Toen deze hokjes bij de dijk stonden vonden ze het echter niet meer gepast om, vooral bij laag tij, zover in hun badpakje of ook helemaal naakt te moeten lopen, want tot 1870 kon men op het grote strand nog naakt zwemen. Daarom werden er badhokjes op wielen gezet en door paar-

den tot in zee getrokken.

Vanaf het begin was dit een sukses. Dit kan men immers ook zien op de talrijke spotprenten die toen in steendruk bij de Oostendse drukker Daniels-Dular uitgegeven werden.

Men zag dat er mooie nimfen waren, oude loerders of jonge snaken die over de tussenschotten (want sommige badkarren dienden voor twee personen) kwamen een kijkje nemen als eerste seksuele opvoeding. Feit was dat sommige koppels zich tot aan het water lieten rijden en zelfs het karretje niet uitkwamen, want het water was te koud en er was

zoveel anders te beleven ! Doch de grote menigte kwam om van het zeewater met de opspringende golven te genieten.

Er waren gewone, maar ook luxe-badkarren en er was heel wat personeel bij betrokken : de voerlieden, de redders, de badvrouwen die de dames hielpen, de verkopers en controleurs van de tickets voor het huren van de badwagentjes en ook een stel inspecteurs van de Baden die moesten letten op de goede zeden en erover waken dat het personeel eerlijk en gediensig zijn werk deed.

Met de aanleg van „Ostende Plage” (nu „Bad en Strand”) in

1935 onder de zeedijk verminderde het aantal badkarren sterk. Na de oorlog kwamen er geen meer terug, want men had ze voor allerlei zaken gebruikt, onder andere brandhout.

In de Eerste Wereldoorlog hadden vluchtelingen in augustus en september van 1914 gebruik mogen maken van deze badkarren om in te overnachten.

In een volgend nummer komen we nog terug op die talrijke badkarretjes (er waren er niet minder dan 400 !) en de folklore die erom bestond.

(Omer Vilain)

Luxe-badkarren netjes op een rij met twee badvrouwen, een controleur en een inspekteur van de Baden. (Circa 1902)

Een vrolijk kiekje met twee flinke baadsters op één van de talrijke paarden die de wagens in zee moesten trekken. Let op de voerman die, ook zoals alle andere personeelsleden, een koperen plakiet met zijn nummer zichtbaar moesten dragen. Voor mens en dier waren het lange en zware zomermaanden. (Circa 1900)